

Slapen

in een VUURTOREN

Toen Gosse Beerda in 1998 las dat de vuurtoren van Harlingen te koop stond, was zijn interesse meteen gewekt. Als fervent watersporter zag hij het al voor zich; wat was er mooier dan een slaapplekje ver boven het dagelijks leven verheven, met een overweldigend uitzicht op de Waddenzee, de haven en het achterland? Hij kocht de toren en bouwde er een luxe hotelkamer in. Menigeen verklaarde hem voor gek, maar nu ruim een jaar na opening is al te kritiek verstomd. Het slapen in de vuurtoren is een ongekend succes.

Het éénkamerhotel heeft een bezettingsgraad van 100 procent, waarschijnlijk de hoogste van Nederland. Nu al is de toren tot eind dit jaar volgeboekt en de weekeinden zitten zelfs tot ver in volgend jaar vol. Dat betekent dat gasten vaak een jaar moeten wachten op die ene overnachting. Maar niet voor niets, blijkt uit het gastenboek. Dat staat vol met lyrische teksten en gedichten, geïnspireerd op het verblijf op de toren. Kennelijk maakt een nacht in de Vuurtoren van Harlingen, zoals het mini-hotel simpelweg heet, heel wat in mensen los. Gosse Beerda krijgt zelfs cadeautjes toegestuurd, als dank voor de bijzondere ervaring die hij mogelijk

heeft gemaakt. En dat terwijl hij van tevoren benieuwd was hoe zijn gasten op het verblijf zouden reageren en of ze de kamer wel het geld waard zouden vinden. Nodeloze kopzorgen, blijkt nu, want de gasten zijn dus even enthousiast als hijzelf. „Kennelijk ben ik niet de enige die er heimelijk naar verlangt om te slapen in de top van een vuurtoren. Een vuurtoren heeft iets mysterieus. Normaliter zie je de lichtbundels overall, maar je komt er nooit. Het is tegelijkertijd de meest zichtbare, maar ook de minst bereikbare plek. Die geslotenheid van de toren oefent aantrekkingskracht uit. Mensen willen nou eenmaal altijd dingen die onbereikbaar zijn. Eenmaal boven in de toren gebeurt er iets met je. Het is de fascinatie van de hoogte, denk ik. Je bent boven alles verheven, en al zie je alles nog wel, je maakt er even geen deel meer van uit. Dat maakt dat gasten hier vaak heel gelukkige momenten meemaken!”

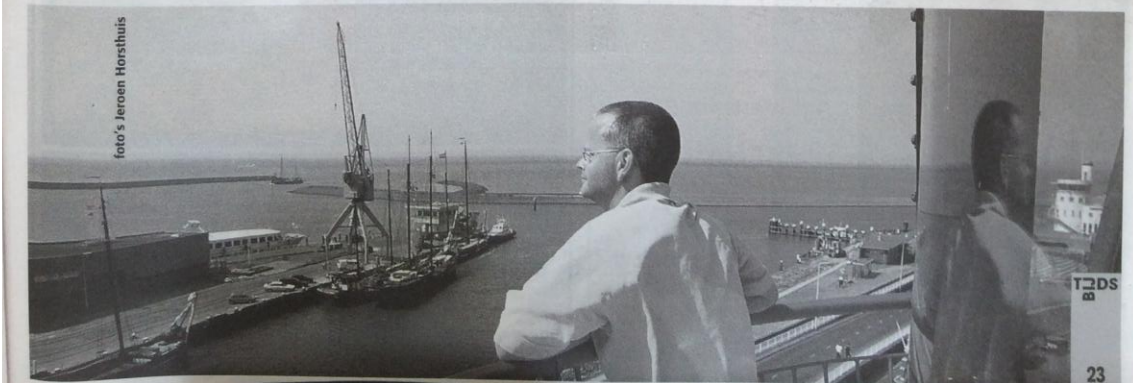
AQUARIUM

Zelfs met slecht weer is het verblijf aangenaam. „De eerste nacht met windkracht tien maakte ik me zorgen of het wel uit te houden was voor de gasten. Achteraf bleek de kracht van de elementen ze juist een enorme kick te geven. De regen sloeg tegen de ruiten, het was alsof ze in een aquarium zaten.” De charme van het verblijf op de toren is ook precies waarom gasten bereid zijn bijna fl. 500 voor een nachtje voor neer te tellen. Want, hoewel tot in de kleinste details perfect verzorgd, de voorzieningen zijn niet bijster niant. Architect Bart Pietersma heeft er alles aan gedaan de beperkte ruimte zo efficiënt mogelijk te benutten, maar de torenvorm heeft zijn beperkingen. Zo was op de eerste etage onmogelijk geen een douche, toilet en wastafel. De verdieping daarboven is de eigenlijke hotelkamer, met een ruim bed, dat tegelijk dienst doet als bank

en verder een zithoekje en een werkblad. Deze etage, met rondom ruiten, bestond in de originele toren niet en is er in zijn geheel tussen gezet om meer ruimte te creëren. Een steile trap leidt van daaruit naar het oorspronkelijke lighthouse, waarvoorheen het optiek stond. Het uitzicht in die koepel is zo mogelijk nog indrukwekkender dan dat van de hotelkamer beneden. Bij helder weer zijn overdag Vlieland en Terschelling te zien. 's Avonds lichten de vuurtorens van deze eilanden, maar ook die van Ameland en Texel op.

Gasten op doorreis naar het wad dienen zich amper aan. De meesten komen linea recta voor de vuurtoren. Meestal gaat het om Nederlanders. Een kleiner deel komt uit andere Europese landen. Een enkele keer melden zich zelfs Japanners en Amerikanen. Zo was er een man die speciaal voor een verblijf in de Harlinger vuurtoren uit Los Angeles kwam overgevlogen. Een ware lighthousefanaat, wiens droom werkelijkheid werd. Harlingen is namelijk één van de weinige, zo niet de enige toren waarin overnacht kan worden. Hoe uniek de nieuwe functie van hun toren is, beginnen de Harlingers zich volgens de initiatiefnemer langzamerhand ook te realiseren. „De gemeente kon de toren voor een gulden kopen, maar zag ervan af. Hier in Harlingen werd de schoonheid van de toren niet ervaren, totdat iemand van buitenaf er iets in zag. Nu mensen aan het idee gewend zijn, komt de belangstelling op gang. De laatste tijd meldt zich een groeiend aantal gasten uit Friesland. Daar ben ik blij mee. Er wordt niet altijd zorgvuldig omgesprongen met ons erfgoed. Ik wil me daarom persoonlijk inzetten voor de herbestemming van historische gebouwen. En als ik dat kan realiseren terwijl anderen eraan meebetalen, dan is dat toch prachtig?”

■ SIETSKERINSEMA

T2DS